

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

29. července 2019*

„Kasační opravný prostředek – Státní podpory – Regionální investiční podpory – Podpora pro velký investiční projekt – Podpora částečně neslučitelná s vnitřním trhem – Článek 107 odst. 3 SFEU – Nezbytnost podpory – Článek 108 odst. 3 SFEU – Nařízení (ES) č. 800/2008 – Podpora přesahující individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti – Oznámení – Dosah blokové výjimky – Vedlejší kasační opravný prostředek – Umožnění vedlejšímu účastníkovi vstoupit do řízení před Tribunálem Evropské unie – Přípustnost“

Ve věci C-654/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 22. listopadu 2017,

Bayerische Motoren Werke AG, se sídlem v Mnichově (Německo), zastoupená M. Rosenthalem, G. Drauzem a M. Schüttem, Rechtsanwälte,

navrhovatelka,

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Evropská komise, zastoupená F. Erlbacherem, A. Bouchagiarem a T. Maxianem Ruschem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Freistaat Sachsen, zastoupený T. Lübbigem, Rechtsanwalt,

vedlejší účastník řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení E. Regan (zpravodaj), předseda senátu, C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: D. Dittert, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. ledna 2019,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. dubna 2019,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Kasačním opravným prostředkem se společnost Bayerische Motoren Werke AG (dále jen „BMW“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 12. září 2017, Bayerische Motoren Werke v. Komise (T-671/14, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:599), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící na částečné zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2016/632 ze dne 9. července 2014 o státní podpoře SA. 32009 (2011/C) (ex 2010/N), kterou Spolková republika Německo zamýšlela poskytnout společnosti BMW na velký investiční projekt v Lipsku (Úř. věst. 2016, L 113, s. 1) (dále jen „sporné rozhodnutí“).
- 2 Evropská komise podala vedlejší kasační opravný prostředek, kterým se domáhá zrušení usnesení předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 11. května 2015, Bayerische Motoren Werke v. Komise (T-671/14, nezveřejněné, dále jen „usnesení ze dne 11. května 2015“, EU:T:2015:322), kterým tento vyhověl návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení podaný Freistaat Sachsen (spolková země Sasko), jakož i rozhodnutí o přípustnosti tohoto vstupu vedlejšího účastníka a zohlednění argumentů předložených Saskem nad rámec těch, které uplatnila navrhovatelka v napadeném rozsudku.

Právní rámec

Nariadení č. 659/1999

- 3 Článek 1 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), ve znění nařízení Rady (EU) č. 734/2013 ze dne 22. července 2013 (Úř. věst. 2013, L 204, s. 15) (dále jen „nařízení č. 659/1999“) zní:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

- b) „existující podporou“:

[...]

- ii) schválená podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivé podpory schválené Komisí nebo Radou [Evropské unie],

[...]

- c) „novou podporou“ každá podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivou podporu, která není existující podporou, včetně změn existující podpory.

[...]“

- 4 Článek 2 uvedeného nařízení, nadepsaný „Oznámení nové podpory“, v odstavci 1 stanoví:

„S výhradou odlišné úpravy v nařízeních vydaných na základě článku [109 SFEU] nebo jiných příslušných ustanovení této smlouvy musí dotýčný členský stát oznámit Komisi s dostatečným časovým předstihem všechny plány na poskytnutí nové podpory. [...]“

- 5 Článek 7 uvedeného nařízení, nadepsaný „Rozhodnutí Komise ukončit formální vyšetřovací řízení“, stanoví:

„[...]

2. Shledá-li Komise, že po příslušných následných úpravách dotýčným členským státem oznámené opatření není podporou, zveřejní tento nález prostřednictvím rozhodnutí.

3. Shledá-li Komise, že po příslušných následných úpravách dotýčným členským státem byly odstraněny pochybnosti o slučitelnosti oznámeného opatření [s vnitřním] trhem, rozhodne, že je podpora slučitelná [s vnitřním] trhem (dále jen „kladné rozhodnutí“). Toto rozhodnutí blíže určí, která výjimka podle Smlouvy byla použita.

[...]“

- 6 Článek 10 nařízení č. 659/1999, nadepsaný „Přezkoumání, vyžádání si informací a příkaz k poskytnutí informací“, v odstavci 1 uvádí:

„Aniž je dotčen článek 20, může Komise z vlastního podnětu přezkoumat informace z jakéhokoli zdroje týkající se údajné protiprávní podpory.

Komise přezkoumá bez zbytečného prodlení veškeré stížnosti podané zúčastněnou stranou podle čl. 20 odst. 2 a zajistí, aby byl o postupu a výsledku přezkumu dotýčný členský stát pravidelně a v plném rozsahu informován.“

Nařízení (ES) č. 800/2008

- 7 Body 2 až 4 a 7 odůvodnění nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články [107 a 108 SFEU] prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné [s vnitřním] trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) (Úř. věst. 2008, L 214, s. 3), které bylo nahrazeno nařízením Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články [107 a 108 SFEU] prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (Úř. věst. 2014, L 187, s. 1), jsou následujícího znění:

„(2) Komise použila články [107 a 108 SFEU] v mnoha svých rozhodnutích a získala dostatečné zkušenosti, aby mohla stanovit obecná kritéria slučitelnosti, pokud jde o podporu ve prospěch malých a středních podniků[...]

(3) Komise získala dostatečné zkušenosti při používání článků [107 a 108 SFEU] rovněž v oblasti podpory na vzdělávání, podpory zaměstnanosti, podpory na ochranu životního prostředí, podpory na výzkum, vývoj a inovace a regionální podpory, a to s ohledem na malé a střední podniky i velké podniky[...]

(4) Na základě těchto zkušeností je nutné upravit některé podmínky stanovené v nařízeních [...]. Pro zjednodušení a za účelem zajištění účinnější kontroly podpor ze strany Komise by tato nařízení měla být nahrazena jediným nařízením. Zjednodušení by se mimo jiné mělo dosáhnout zavedením řady společných harmonizovaných definic a společných horizontálních ustanovení, které jsou stanoveny v kapitole I tohoto nařízení. [...]

[...]

(7) Státní podpora ve smyslu čl. [107] odst. 1 [SFEU], na niž se toto nařízení nevztahuje, by měla nadále podléhat oznamovací povinnosti podle čl. [108] odst. 3 [SFEU]. Tímto nařízením by neměla být dotčena možnost členských států oznámit poskytnutí podpory, jejíž cíle odpovídají cílům, na něž se vztahuje toto nařízení. Tato podpora bude Komisí posuzována na základě podmínek stanovených v tomto nařízení a v souladu s kritérii vyplývajícími z konkrétních pokynů nebo rámců, které Komise přijala, v případě, že dané opatření spadá do oblasti působnosti tohoto konkrétního nástroje.“

- 8 Článek 3 nařízení č. 800/2008, nadepsaný „Podmínky vynětí“, který je součástí kapitoly I nařízení, nadepsané „Společná ustanovení“, stanoví:

„1. Režimy podpory, které splňují všechny podmínky kapitoly I tohoto nařízení a příslušná ustanovení kapitoly II tohoto nařízení, jsou slučitelné [s vnitřním] trhem ve smyslu čl. [107] odst. 3 [SFEU] a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. [108] odst. 3 [SFEU], pokud jednotlivá podpora poskytnutá v rámci [tohoto] režimu podpory splňuje všechny podmínky tohoto nařízení a [režim] podpory [obsahuje] výslovný odkaz na toto nařízení formou citace jeho názvu a uvedením informace o jeho vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

2. Jednotlivá podpora poskytnutá v rámci režimu podpory uvedeného v odstavci 1 je slučitelná [s vnitřním] trhem ve smyslu čl. [107] odst. 3 [SFEU] a je vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. [108] odst. 3 [SFEU], pokud tato podpora splňuje všechny podmínky kapitoly I tohoto nařízení, příslušná ustanovení kapitoly II tohoto nařízení a jednotlivé opatření podpory obsahuje výslovný odkaz na příslušná ustanovení tohoto nařízení, jeho název a odkaz na zveřejnění [a obsahuje výslovný odkaz na příslušná ustanovení tohoto nařízení formou citace příslušných ustanovení, názvu tohoto nařízení a uvedením informace o jeho vyhlášení] v *Úředním věstníku Evropské unie*.

3. Podpory *ad hoc*, které splňují všechny podmínky kapitoly I tohoto nařízení a příslušná ustanovení kapitoly II tohoto nařízení, jsou slučitelné [s vnitřním] trhem ve smyslu čl. [107] odst. 3 [SFEU] a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. [108] odst. 3 [SFEU], pokud obsahují výslovný odkaz na příslušná ustanovení tohoto nařízení, jeho název a informace o jeho vyhlášení [formou citace příslušných ustanovení, názvu tohoto nařízení a uvedením informace o jeho vyhlášení] v *Úředním věstníku Evropské unie*.“

- 9 Článek 6 odst. 2 uvedeného nařízení, který je součástí téže kapitoly a je nadepsán „Individuální prahové hodnoty oznamovací povinnosti“, stanoví:

„Regionální investiční podpora poskytnutá ve prospěch velkých investičních projektů musí být Komisi oznámena, pokud celková výše podpory ze všech zdrojů přesahuje 75 % maximální výše podpory, kterou by mohla získat investice se způsobilými náklady ve výši 100 milionů EUR při použití prahové hodnoty platné pro podporu pro velké podniky ve schválené mapě regionální podpory ke dni poskytnutí podpory.“

- 10 Článek 8 uvedeného nařízení, nadepsaný „Motivační účinek“, uvádí:

„1. Tímto nařízením je vyňata pouze podpora, která má motivační účinek.

[...]

3. Podpora poskytnutá velkým podnikům podle tohoto nařízení se považuje za podporu s motivačním účinkem, pokud vedle splnění podmínky stanovené v odstavci 2 členský stát před poskytnutím dotyčné jednotlivé podpory prověří, že dokumentace, kterou příjemce vyhotoví, splňuje jedno nebo několik z následujících kritérií:

[...]

e) nebo v souvislosti s regionální investiční podporou uvedenou v článku 13 [skutečnost], že by investiční projekt v daném podporovaném regionu nebyl jako takový bez poskytnutí podpory realizován.

4. Podmínky stanovené v odstavcích 2 a 3 se nepoužijí s ohledem na daňová opatření, pokud jsou splněny následující podmínky:

a) daňové opatření zakládá právo na podporu podle objektivních kritérií a bez dalšího uplatnění rozhodovací pravomoci členského státu a

[...]"

11 Článek 13 nadepsaný „Regionální investice a podpora zaměstnanosti“, figurující v kapitole II nařízení č. 800/2008, nadepsané „Zvláštní ustanovení pro různé kategorie podpor“, v odstavci 1 uvádí:

„Režimy regionální investiční podpory a podpory zaměstnanosti jsou slučitelné [s vnitřním] trhem ve smyslu čl. [107] odst. 3 [SFEU] a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. [108] odst. 3 [SFEU], pokud jsou splněny podmínky stanovené v tomto článku.

[...]"

Sdělení z roku 2009

12 Sdělení Komise o kritériích pro podrobné posouzení regionální podpory pro velké investiční projekty (Úř. věst. 2009, C 223, s. 3, dále jen „sdělení z roku 2009“) uvádí:

„21. V případě regionální podpory pro velké investiční projekty, na něž se vztahuje toto sdělení, Komise podrobně ověří, „zda je podpora nutná k vytvoření pobídkového účinku pro investici“[...]. Cílem tohoto podrobného posouzení je určit, zda podpora skutečně přispěje ke změně chování příjemce tak, aby ten v dotčeném regionu uskutečnil (další) investice. Existuje totiž mnoho přesvědčivých důvodů vedoucích společnost k tomu, aby se usadila v určitém regionu, a to i bez poskytnutí podpory.

22. S ohledem na cíl spravedlivého přístupu, který vyplývá z politiky soudržnosti, a přispívá-li podpora k dosažení tohoto cíle, lze pobídkový účinek prokázat ve dvou možných scénářích:

[...]

2) Podpora je pobídkou pro rozhodnutí o umístění plánované investice v daném regionu, spíše než někde jinde, jelikož vyrovnává čistá znevýhodnění a náklady spojené s umístěním v podporované oblasti.

[...]

25. V případě druhého scénáře by členský stát mohl poskytnout důkaz o pobídkovém účinku podpory tím, že předloží dokumenty podniku, které prokazují, že bylo provedeno srovnání nákladů a přínosů umístění investice v dotčeném podporovaném regionu a v alternativním regionu. Bude třeba, aby Komise považovala takovéto srovnávací scénáře za realistické.

[...]

33. V případě druhého scénáře se u pobídky pro umístění podpora obvykle považuje za přiměřenou, je-li rovna rozdílu mezi čistými náklady podniku, který je příjemcem podpory, na investici v podporované oblasti a čistými náklady investice v jiném regionu/regionech. [...]

[...]

52. Poté, co Komise určí, že podpora je nezbytná jako pobídka k uskutečnění investice v dotyčném regionu, posoudí vyváženost pozitivních účinků regionální investiční podpory pro velký investiční projekt a jejích negativních účinků. [...]

[...]

56. Komise může rozhodnout, že podporu schválí, připojí k ní určité podmínky nebo ji zakáže [...]"

- 13 Poznámka pod čarou k bodu 56 sdělení z roku 2009 uvádí, že „[j]e-li podpora udělena na základě stávajícího režimu regionální podpory, je však třeba poznamenat, že členskému státu zůstává možnost udělit takovouto podporu do výše, která odpovídá maximální přípustné částce, kterou může podle platných pravidel dostat investice se způsobilými výdaji ve výši 100 milionů eur“.

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 14 Skutečnosti předcházející sporu, tak jak vyplývají z bodů 1 až 5 napadeného rozsudku, se dají shrnout následovně:

„1. Žalobkyně[...] je mateřskou společností skupiny Bayerische Motoren Werke [...], jejímž hlavním předmětem činnosti je výroba automobilů a motocyklů značek BMW, MINI a Rolls-Royce.

2. Dne 30. listopadu 2010 Spolková republika Německo na základě čl. 6 odst. 2 nařízení [č. 800/2008], oznámila podporu ve výši 49 milionů eur, kterou na základě Investitionszulagengesetz 2010 (zákon o investičních podporách) ze dne 7. prosince 2008 ve znění pozdějších předpisů (BGBl. 2008 I, s. 2350, dále jen „IZG“) zamýšlela poskytnout na vybudování nového zařízení na výrobu elektrického automobilu i3 a hybridního automobilu i8 značky BMW v Lipsku (Německo), a to v souladu s Pokyny k regionální podpoře na období 2007–2013 (Úř. věst. 2006, C 54, s. 13[...]). Oznámení uvádělo investiční náklady ve výši 392 milionů eur [...] a intenzitu podpory 12,5 %. Skutečné vyplacení podpory bylo podmíněno povolením ze strany Evropské komise.

3. Po obdržení určitých doplňujících informací rozhodla Komise dne 13. července 2011 o zahájení formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU a následně obdržela vyjádření Spolkové republiky Německo v tomto ohledu. Dne 13. prosince 2011 bylo v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2011, C 363, s. 20) zveřejněno rozhodnutí nazvané „Státní podpora – Německo – Státní podpora SA.32009 (11/C) (ex 10/N) – LIP – Podpora pro společnost BMW Leipzig – Výzva k předložení připomínek podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy o fungování EU“. [...]

[...]

5. Dne 9. července 2014 přijala Komise [sporné] rozhodnutí [...], jehož článek 1 zní takto:

„Státní podpora ve výši 45 257 273 eur, kterou Německo hodlá poskytnout [navrhovatelce] na investici v Lipsku, je slučitelná s vnitřním trhem pouze v případě, je-li [bude-li] omezena na částku ve výši 17 milionů eur (v cenách roku 2009); podpora přesahující tuto částku (28 257 273 eur) není s vnitřním trhem slučitelná.

Podporu lze proto poskytnout pouze do výše 17 milionů eur.“

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. září 2014 podala navrhovatelka žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.
- 16 Dne 16. ledna 2015 podalo Sasko návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení na podporu návrhových žádání navrhovatelky.
- 17 Usnesením ze dne 11. května 2015 předseda pátého senátu Tribunálu tomuto návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení vyhověl.
- 18 Napadeným rozsudkem Tribunál žalobu v celém rozsahu zamítl.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 19 Navrhovatelka v kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:
 - zrušil napadený rozsudek,
 - zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž prohlašuje podporu ve výši 28 257 273 eur, která odpovídá části dotčené podpory, která přesahuje 17 milionů eur, za neslučitelnou s vnitřním trhem, nebo podpůrně, pokud by měl Soudní dvůr za to, že stav řízení nedovoluje, aby o sporu rozhodl, vrátil věc Tribunálu,
 - podpůrně, zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž zakazuje a prohlašuje za neslučitelnou s vnitřním trhem jakoukoli podporu vyňatou z oznamovací povinnosti podle čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, která byla poskytnuta v rámci dotčeného investičního projektu, v části, v níž přesahuje částku 17 milionů eur, a
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených v řízení v prvním stupni, jakož i v řízení o kasačním opravném prostředku.
- 20 Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a navrhovatelce byla uložena náhrada nákladů řízení.
- 21 Sasko předkládá tatáž návrhová žádání znějící na zrušení jako navrhovatelka a navrhuje, aby Soudní dvůr uložil Komisi náhradu nákladů řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku.
- 22 Vedlejším kasačním opravným prostředkem Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:
 - zrušil usnesení ze dne 11. května 2015,
 - zrušil rozhodnutí týkající se přípustnosti vstupu vedlejšího účastníka do řízení a zohlednění argumentů předložených vedlejším účastníkem nad rámec těch, které uplatnila navrhovatelka v napadeném rozsudku,
 - rozhodl v postavení soudu rozhodujícím v prvním stupni o návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení a zamítl ho jako neopodstatněný, a
 - uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

- 23 Navrhovatelka a Sasko navrhují, aby byl vedlejší kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení.

K vedlejšímu kasačnímu opravnému prostředku

- 24 Komise vedlejším kasačním opravným prostředkem Tribunálu vytýká, že řízení před ním vykazovalo nedostatek ve smyslu čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který zasahuje do jejích zájmů, když se rozhodl připustit vstup Saska do řízení jakožto vedlejšího účastníka na podporu návrhových žádání navrhovatelky na základě čl. 40 druhého pododstavce statutu. Na podporu tohoto kasačního opravného prostředku uplatňuje tři důvody, vycházející z porušení daného ustanovení, jakož i z nesprávné kvalifikace skutkového stavu.
- 25 Navrhovatelka a Sasko se domnívají, že vedlejší kasační opravný prostředek je nepřipustný. A v každém případě neopodstatněný.
- 26 Je třeba připomenout, že podle čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU mohou být rozhodnutí vydaná Tribunálem předmětem kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem omezeného na právní otázky „za podmínek a v mezích stanovených statutem [Soudního dvora Evropské unie]“.
- 27 V tomto ohledu čl. 56 první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie stanoví, že ve lhůtě dvou měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí lze podat proti konečným rozhodnutím Tribunálu, proti jeho rozhodnutím, která řeší věc pouze částečně, nebo proti jeho rozhodnutím o otázce týkající se příslušnosti Tribunálu nebo přípustnosti žaloby opravný prostředek k Soudnímu dvoru.
- 28 Kromě toho čl. 57 první pododstavec statutu stanoví, že opravný prostředek může být k Soudnímu dvoru podán i proti rozhodnutím Tribunálu, kterým byl zamítnut návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení podaný podle čl. 40 druhého pododstavce statutu, a to osobou, jejíž návrh byl zamítnut, ve lhůtě dvou týdnů od oznámení rozhodnutí o zamítnutí.
- 29 Je třeba konstatovat, že rozhodnutí, kterým Tribunál vyhověl návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení, podanému na základě uvedeného čl. 40 druhého pododstavce, nespadá pod žádné z těchto dvou ustanovení.
- 30 Takové rozhodnutí totiž neřeší spor ve věci samé ani není rozhodnutím o otázce týkající se příslušnosti Tribunálu nebo přípustnosti žaloby ve smyslu čl. 56 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, což Komise ostatně ve vedlejším kasačním opravném prostředku nezpochybňuje.
- 31 A dále rozhodnutí, kterým Tribunál vyhověl návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení, neodpovídá rozhodnutí uvedenému v čl. 57 prvním pododstavci statutu, podle něhož právě naopak předmětem opravného prostředku daného navrhovatele může být pouze zamítnutí jeho návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení.
- 32 Z daných ustanovení vyplývá, že statut Soudního dvora Evropské unie nepřiznává účastníku řízení v prvním stupni možnost podat k Soudnímu dvoru opravný prostředek proti rozhodnutí, jímž Tribunál vyhověl uvedenému návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení.
- 33 Z toho vyplývá, jak ostatně Komise připouští, že usnesení ze dne 11. května 2015, kterým Tribunál vyhověl návrhu Saska na vstup vedlejšího účastníka do řízení podanému na základě čl. 40 druhého pododstavce statutu, nemohl být předmětem hlavního kasačního opravného prostředku.

- 34 Komise nicméně tvrdí, že rozhodnutí Tribunálu o vstupu tohoto vedlejšího účastníka do řízení může být předmětem vedlejšího kasačního opravného prostředku podle čl. 178 odst. 1 a 2 jednacího řádu Soudního dvora, který směřuje proti napadenému rozsudku, který uzavírá řízení v prvním stupni, jelikož vstup vedlejšího účastníka do řízení představuje procesní vadu ve smyslu čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, která poškozuje její zájmy.
- 35 Tato argumentace nemůže obstát.
- 36 Článek 178 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora vyžaduje, aby návrhová žádání ve vedlejším kasačním opravném prostředku směřovala k úplnému nebo částečnému zrušení „rozhodnutí Tribunálu“.
- 37 Je sice pravda, že dané ustanovení na rozdíl od čl. 169 odst. 1 jednacího řádu neupřesňuje, že zrušení požadované kasačním opravným prostředkem se musí týkat rozhodnutí Tribunálu „obsaženého ve výroku tohoto rozhodnutí“, nic to však nemění na tom, jak již bylo uvedeno v bodě 31 tohoto rozsudku, že rozhodnutí, kterým Tribunál vyhověl návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení, nepředstavuje v žádném případě rozhodnutí, které může být předmětem opravného prostředku ve smyslu čl. 56 prvního pododstavce a čl. 57 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie.
- 38 A dále, čl. 178 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že vedlejší kasační opravný prostředek může rovněž směřovat ke zrušení výslovného nebo implicitního rozhodnutí týkajícího se „přípustnosti žaloby před Tribunálem“.
- 39 Rozhodnutí, kterým Tribunál vyhovuje návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení, přitom nemá vliv na přípustnost hlavní žaloby, jelikož takové vedlejší účastenství má ve vztahu k ní vedlejší povahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital v. Komise, C-449/14 P, EU:C:2016:848, bod 121, jakož i usnesení ze dne 19. července 2017, Lysoform Dr. Hans Rosemann a Ecolab Deutschland v. ECHA, C-663/16 P, nezveřejněné, EU:C:2017:568, bod 47).
- 40 Z toho vyplývá, že unijní právo neobsahuje žádné ustanovení, které by mohlo představovat právní základ přiznávající účastníkovi řízení právo podat k Soudnímu dvoru opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým Tribunál povolil vedlejší účastenství.
- 41 Žádný z argumentů uplatňovaných Komisí není s to tento závěr zpochybnit.
- 42 Zprv, pokud Komise tvrdí, že přijetí návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení v rozporu s čl. 40 druhým pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie představuje „nedostatek řízení“ ve smyslu čl. 58 prvního pododstavce statutu, která zasahuje do jejích zájmů, stačí uvést, že toto posledně uvedené ustanovení má pouze za cíl specifikovat právní otázky, které mohou být vzneseny na podporu kasačního opravného prostředku, a nikoli vymezit kategorii rozhodnutí, která mohou být předmětem takového opravného prostředku, jež jsou definována v čl. 56 prvním pododstavci a v čl. 57 prvním pododstavci statutu. Článek 58 první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie tedy nemůže rozšířit tuto kategorii rozhodnutí nad rámec toho, co stanoví posledně uvedená ustanovení.
- 43 Zadruhé, v rozsahu, v němž Komise tvrdí, že z judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 29. listopadu 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall a další v. Komise (C-176/06 P, nezveřejněný, EU:C:2007:730), plyne, že Soudní dvůr je povinen i bez návrhu zkoumat přípustnost návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení podaného k Tribunálu, pokud vedlejší účastník řízení podá vedlejší kasační opravný prostředek nebo, tak jako v projednávané věci, kasační odpověď na hlavní kasační opravný prostředek, je její argumentace neopodstatněná.

- 44 Je sice pravda, jak připomněl Soudní dvůr v bodě 18 tohoto rozsudku, že tento soud, kterému byl podán kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, se musí vyjádřit, dle potřeby i bez návrhu, k přípustnosti žaloby na neplatnost, a tudíž i důvodu veřejného pořádku vycházejícímu z nedodržení podmínky zakotvené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, podle níž může žalobce požadovat zrušení rozhodnutí, které mu není určeno, pouze pokud se ho bezprostředně a osobně dotýká.
- 45 Existence právního zájmu žalobce na podání žaloby, který mu poskytuje aktivní legitimaci ve smyslu posledně uvedeného ustanovení, tak podmiňuje přípustnost žaloby, kterou podal k Tribunálu za účelem zrušení rozhodnutí. Naproti tomu vyhovění návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení podanému podle čl. 40 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie nemá, jak vyplývá již z bodu 39 tohoto rozsudku, vliv na přípustnost takové žaloby. Z judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 29. listopadu 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall a další v. Komise (C-176/06 P, nezveřejněný, EU:C:2007:730), tedy nelze vyvodit žádnou analogii.
- 46 Zatřetí, pokud se Komise snažila na jednání vyvodit argument z rozsudku ze dne 14. dubna 2005, Gaki-Kakouri v. Soudní dvůr (C-243/04 P, nezveřejněný, EU:C:2005:238), v němž Soudní dvůr v bodech 33 a 34 zkoumal důvod kasačního opravného prostředku vycházející z toho, že Tribunál porušil čl. 48 odst. 1 svého jednacího řádu, pokud jde o pozdní navržení důkazů, stačí konstatovat, že takový důvod v uvedené věci směřoval ke zrušení rozhodnutí Tribunálu ve smyslu čl. 56 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, tj. v daném případě rozhodnutí řešící věc.
- 47 To přitom právě není předmětem vedlejšího kasačního opravného prostředku podaného Komisí v projednávané věci. Jak totiž výslovně uvedla sama Komise ve svém kasačním opravném prostředku, tento zní na zrušení nikoli napadeného rozsudku, který řeší věc samotnou, ale pouze rozhodnutí, kterým Tribunál vyhověl návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení, jež není „rozhodnutím“ ve smyslu uvedeného čl. 56 prvního pododstavce.
- 48 A začtvrté Komise tvrdí, že vyhovění návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení v prvním stupni vyvolává samostatné právní účinky, které poškozují její procesní postavení v rámci kasačního opravného prostředku. Vedlejší účastník by totiž svými argumenty mohl rozšířit předmět sporu před Tribunálem, takže Soudní dvůr v rámci kasačního opravného prostředku i Tribunál v případě vrácení věci v důsledku zrušení napadeného rozsudku by musely posuzovat dodatečné argumenty. Mimoto by Tribunál mohl mimo jakýkoliv soudní přezkum Soudního dvora rozvíjet judikaturu, která by nerespektovala podmínky stanovené v článku 40 statutu Soudního dvora Evropské unie. Kromě toho by vedlejší účastník, kterému byl povolen vstup do řízení v rozporu s daným ustanovením, mohl podat kasační opravný prostředek proti rozhodnutí Tribunálu.
- 49 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že v rozporu s tvrzením Komise nemůže vyhovění návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení v žádném případě vést k rozšíření předmětu sporu před Tribunálem.
- 50 V souladu s čl. 40 čtvrtým pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie totiž účastník řízení, kterému bylo povoleno vedlejší účastenství v řízení o sporu, který byl předložen k rozhodnutí Tribunálu, nemůže změnit předmět tohoto sporu, jak vyplývá z návrhových žádání a žalobních důvodů hlavních účastníků řízení. Z toho vyplývá, že přípustné jsou pouze ty argumenty vedlejšího účastníka, které patří do rámce vymezeného těmito návrhovými žádáními a důvody [viz zejména rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital v. Komise, C-449/14 P, EU:C:2016:848, bod 114, jakož i ze dne 25. října 2017, Komise v. Rada (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, bod 23]. Vedlejší účastník nemá právo dovolávat se nových důvodů, odlišných od důvodů předložených žalobcem (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital v. Komise, C-449/14 P, EU:C:2016:848, bod 121).

- 51 A dále, v rozsahu, v němž Komise svými argumenty tvrdí, že vyhovění návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení může ovlivnit její právo na účinnou soudní ochranu, je třeba zdůraznit, že unijní právo, zejména článek 47 Listiny základních práv Evropské unie, vykládaný ve světle záruk obsažených v jejím článku 18 a čl. 19 odst. 2, nevyžaduje existenci dvoustupňového soudního řízení. Rozhodující je totiž pouze možnost podání opravného prostředku k soudu. Zásada účinné soudní ochrany dává jednotlivci právo na přístup k soudu, a nikoliv k několikastupňovému soudnímu řízení (viz zejména rozsudky ze dne 28. července 2011, *Samba Diouf*, C-69/10, EU:C:2011:524, bod 69; ze dne 30. května 2013, *F*, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 44, a ze dne 19. června 2018, *Gnandi*, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 57).
- 52 V projednávaném případě přitom není zpochybňováno, že se Komise před Tribunálem mohla vyjádřit k přípustnosti návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení z hlediska požadavků stanovených v čl. 40 druhém pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie.
- 53 Kromě toho je třeba zdůraznit, že kdyby Tribunál vyhověl žalobě na neplatnost podané navrhovatelkou, Komise by byla oprávněna v rámci kasačního opravného prostředku zpochybnit argumenty uplatněné vedlejším účastníkem vystupujícím na podporu návrhových žádání navrhovatelky, které by Tribunál případně považoval za opodstatněné.
- 54 A konečně, je pravda, že jinému účastníku řízení, kterému bylo povoleno vedlejší účastenství v řízení před Tribunálem, než členskému státu nebo unijnímu orgánu, přiznává čl. 56 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie postavení „účastníka řízení“, který k uvedenému soudu může podat opravný prostředek a v tomto rámci může uplatnit jakýkoliv důvod za účelem zpochybnění legality napadeného rozhodnutí. Z uvedeného ustanovení rovněž vyplývá, že vzhledem k tomu, že vedlejší účastník řízení před Tribunálem je považován za „účastníka řízení“, a nikoli již za „vedlejšího účastníka“, je oprávněn v případě, že je jiným účastníkem podán kasační opravný prostředek, předložit kasační odpověď podle článku 172 jednacího řádu Soudního dvora (rozsudek ze dne 11. února 1999, *Antillean Rice Mills a další v. Komise*, C-390/95 P, EU:C:1999:66, body 20 až 22).
- 55 Je však třeba uvést, že podle čl. 40 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může kdokoli vstoupit do řízení o kasačním opravném prostředku, může-li prokázat zájem na rozhodnutí sporu předloženého Soudnímu dvoru. Mimoto podle čl. 56 druhého pododstavce statutu může vedlejší účastník řízení před Tribunálem podat opravný prostředek pouze tehdy, když prokáže, že se ho rozhodnutí Tribunálu přímo týká. A konečně, každý účastník řízení o kasačním opravném prostředku má v každém případě právo, jak vyplývá již z bodu 53 tohoto rozsudku, zpochybnit důvody a argumenty uplatněné vedlejším účastníkem řízení před Tribunálem, který se účastní prvně uvedeného řízení.
- 56 V důsledku toho je třeba vedlejší kasační opravný prostředek podaný Komisí odmítnout jako nepřípustný.

K hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku

- 57 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka, podporovaná Saskem, uplatňuje dva důvody. První důvod vychází z porušení čl. 107 odst. 3 SFEU. Druhý důvod vychází z porušení článku 288 SFEU, článku 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008, jakož i zásady nediskriminace.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

- 58 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku, rozděleného do čtyř částí, navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil čl. 107 odst. 3 SFEU tím, že v bodech 145 až 149 napadeného rozsudku rozhodl, že sporná podpora nebyla nezbytná, pouze z důvodu, že její výše v rozporu s bodem 33 sdělení z roku 2009 přesahovala rozdíl mezi čistými náklady na investici v podporované oblasti a čistými náklady na investici v jiném regionu, aniž ověřil, zda tato podpora vedla k narušení hospodářské soutěže.

K první až třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 59 První částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že vycházel z domněnky, že každá podpora, která není nezbytná k vyrovnaní rozdílu mezi náklady na investici v podporované oblasti a náklady na investici v jiném regionu, vede k narušení hospodářské soutěže.
- 60 Taková domněnka je však v rozporu s článkem 107 SFEU, jelikož posouzení podpory z hlediska tohoto ustanovení vyžaduje posouzení rizika narušení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, určení důsledků podpory za okolností projednávané věci v souladu s čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, jakož i posouzení vyváženosti negativních a pozitivních účinků podpory. Komise je tedy povinna definovat dotčený trh a určit postavení žalobkyně na tomto trhu.
- 61 Druhou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že napadený rozsudek není v souladu s judikaturou Soudního dvora.
- 62 Z ní, a zejména z bodu 57 rozsudku ze dne 30. dubna 2009, Komise v. Itálie a Wam (C-494/06 P, EU:C:2009:272), totiž podle navrhovatelky vyplývá, že Komise musí zkoumat, zda může podpora ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit hospodářskou soutěž, přičemž ve svém rozhodnutí musí uvést relevantní indicie jejích předvídatelných účinků.
- 63 Kromě toho Soudní dvůr v bodě 41 rozsudku ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570), rozhodl, že přijetí sdělení nezbavuje Komisi při použití čl. 107 odst. 3 SFEU povinnosti zkoumat konkrétní okolnosti.
- 64 A konečně, z rozsudku ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise (C-413/14 P, EU:C:2017:632), vyplývá, že jelikož jsou pravidla státní podpory součástí pravidel hospodářské soutěže stanovených ve Smlouvě o FEU, není konzistentní nezkoumat účinky podpory v rámci použití článku 107 SFEU, zatímco takové posouzení je vyžadováno při použití článků 101 a 102 SFEU.
- 65 Třetí částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že nerozhodl, že Komise v rámci formálního vyšetřovacího řízení stanoveného v čl. 108 odst. 2 SFEU opomenula uplatnit své vyšetřovací pravomoci za účelem odstranění nejistot týkajících se vymezení dotčeného trhu a jejího postavení na něm, a to i když tyto skutečnosti samy o sobě odůvodňovaly zahájení tohoto řízení.
- 66 Ze sdělení z roku 2009 přitom vyplývá, že Komise je povinna dotčené trhy vymezit a že vzhledem k tomu, že případný velký podíl na trhu je považován za ukazatel narušení hospodářské soutěže, je třeba posouzení zpřesnit v rámci podrobnějšího zkoumání.
- 67 Pokud by Komise v projednávaném případě správně vymezila dotčený trh a podíly na něm, došla by k závěru, že obchod nemohl být narušen způsobem, jenž by byl v rozporu se společným zájmem ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, a nepovažovala by za nezbytné výši podpory snížit.

68 Komise se domnívá, že první tři části prvního důvodu kasačního opravného prostředku jsou nepřipustné, přičemž v podstatě tvrdí, že představují nové důvody nebo že nesplňují požadavky jednacího řádu Soudního dvora. Komise má v každém případě za to, že tyto části prvního důvodu kasačního opravného prostředku jsou neopodstatněné.

– Závěry Soudního dvora

69 Co se týče přípustnost prvních tří částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba zaprvé připomenout, že podle čl. 170 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora nemůže kasační opravný prostředek změnit předmět sporu před Tribunálem. Pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku je totiž omezena na posuzování právního řešení, které bylo uplatněno na důvody projednávané v prvním stupni. Účastník řízení tedy nemůže vznést důvod, který neuplatnil u Tribunálu, poprvé až před Soudním dvorem, neboť by to znamenalo umožnit mu, aby Soudnímu dvoru, jehož pravomoc ve věci kasačního opravného prostředku je omezená, předložil spor širšího rozsahu než spor, který projednával Tribunál (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 17. září 2015, Total v. Komise, C-597/13 P, EU:C:2015:613, bod 22, jakož i ze dne 20. prosince 2017, Comunidad Autónoma de Galicia a Retegal v. Komise, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, bod 88).

70 V projednávané věci však Komise navrhovatelce neprávem vytýká, že uplatňuje porušení čl. 107 odst. 1 SFEU na podporu prvních tří částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku poprvé až ve fázi tohoto opravného prostředku. I když se totiž žalobkyně v argumentaci, kterou rozvíjí na podporu těchto částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, odvolává na toto ustanovení, je třeba konstatovat, že touto argumentací navrhovatelka jednoznačně vytýká Tribunálu, že porušil nikoli uvedené ustanovení, nýbrž čl. 107 odst. 3 SFEU, a to z důvodu, že Tribunál v napadeném rozsudku provedl v rámci přezkumu slučitelnosti podpory nesprávné posouzení její nezbytnosti.

71 Zadruhé je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen. V tomto ohledu je v čl. 169 odst. 2 daného jednacího řádu zejména požadováno, aby uplatňované právní důvody a argumenty přesně označovaly napadané body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu (rozsudek ze dne 20. září 2016, Mallis a další v. Komise a ECB, C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702, body 33 a 34, jakož i citovaná judikatura).

72 V projednávaném případě však Komise tvrdí, že první a třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tyto požadavky nesplňují, rovněž nesprávně. Z argumentace navrhovatelky rozvinuté na podporu této části prvního důvodu kasačního opravného prostředku totiž jasně vyplývá, že Tribunálu s výslovným odkazem na body 145 až 149 napadeného rozsudku vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v rámci posuzování slučitelnosti dotčené podpory nezkoumal, zda tato podpora může způsobit narušení hospodářské soutěže na dotčeném trhu, a dále nevymezil dotčený trh, jakož i její vlastní pozici na tomto trhu.

73 A konečně zatřetí, v rozsahu, v němž Komise tvrdí, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je nepřipustná, jelikož spočívá na porušení čl. 107 odst. 3 SFEU, je třeba konstatovat, že tvrzení formulovaná daným orgánem, na jejichž základě navrhovatelce vytýká, že se dovolává „věcně nepřipustného důvodu kasačního opravného prostředku“, neumožňují pochopit důvod, proč by měla být tato část nepřipustná.

74 Z toho vyplývá, že první tři části prvního důvodu kasačního opravného prostředku jsou přípustné.

- 75 Co se týče opodstatněnosti těchto částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že v rámci přezkumu výtek vznesených navrhovatelkou ke slučitelnosti dotčené regionální podpory pro velký investiční projekt s ohledem na čl. 107 odst. 3 SFEU, Tribunál nejprve v bodech 83 až 142 napadeného rozsudku, které nejsou předmětem tohoto kasačního opravného prostředku, konstatoval, že pobídkový účinek a přiměřenost dotčené podpory, jejíž výše činila 49 milionů eur, odpovídají v souladu s body 21, 22 a 25 sdělení z roku 2009, jakož i s jeho bodem 33 rozdílu mezi čistými náklady investice v Mnichově a čistými náklady investice v Lipsku, odpovídajícím v projednávaném případě, jak vyplývá zejména z bodů 119 a 131 daného rozsudku, částce 17 milionů eur.
- 76 Kromě toho v bodech 143 až 150 napadeného rozsudku Tribunál odmítl výtky navrhovatelky týkající se toho, že Komise nezkoumala existenci narušení hospodářské soutěže. V tomto ohledu Tribunál v bodech 145 a 146 uvedeného rozsudku rozhodl, že jelikož přiměřenost dotčené podpory nebyla prokázána na základě bodu 33 sdělení z roku 2009 pro část podpory, která přesahovala částku 17 milionů eur, mohla Komise předpokládat negativní účinky spočívající v možném narušení hospodářské soutěže. V bodech 147 až 149 uvedeného rozsudku měl Tribunál za to, že toto posouzení bylo podepřeno zejména body 7 a 52 uvedeného sdělení, ze kterých podle něj vyplývalo, že Komise měla posoudit vyváženost pozitivních a negativních účinků podpory, jíž se týká dané sdělení, teprve poté, co určí, že podpora je nezbytná jako pobídka k uskutečnění investice v dotčeném regionu. Tribunál z toho vyvodil, že Komisi v daném případě nepříslušelo provádět hospodářskou analýzu skutečné situace na dotčeném trhu.
- 77 Navrhovatelka v podstatě prostřednictvím argumentů, které rozvíjí na podporu prvních tří částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, zpochybňuje tato posouzení uvedené v bodě 33 sdělení z roku 2009, pouze na základě toho, že výše této podpory přesahovala v rozporu s daným ustanovením rozdíl mezi čistými náklady na investici v podporované oblasti a čistými náklady na investici v jiném regionu, aniž po posouzení vyváženosti pozitivních a negativních účinků podpory prokázal, že by vedla k narušení hospodářské soutěže na dotčeném trhu.
- 78 Je třeba konstatovat, že těmito argumenty žalobkyně nezpochybňuje platnost sdělení z roku 2009 z hlediska pravidel Smlouvy o FEU, mezi něž patří mj. čl. 107 odst. 3. Zejména je třeba podotknout, že navrhovatelka se tímto kasačním opravným prostředkem nesnaží zpochybnit rozhodnutí Tribunálu odmítnout v bodě 96 napadeného rozsudku jako nepřipustné argumenty, které za tímto účelem uplatnila v prvním stupni.
- 79 V této souvislosti je pro účely přezkumu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku třeba připomenout, že posouzení slučitelnosti opatření podpory s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 SFEU patří do výlučné pravomoci Komise, jejíž jednání podléhá přezkumu unijních soudů (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 37 a citovaná judikatura).
- 80 V tomto ohledu Komise disponuje širokou posuzovací pravomocí, jejíž výkon zahrnuje komplexní hodnocení hospodářského a sociálního charakteru (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 38 a citovaná judikatura).
- 81 V rámci výkonu této posuzovací pravomoci může Komise přijmout pokyny a stanovit kritéria, na jejichž základě hodlá posuzovat slučitelnost opatření podpor zamýšlených členskými státy s vnitřním trhem (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 39).

- 82 Komise se přijetím pravidel chování a informováním prostřednictvím jejich zveřejnění, že je použije na případy, na něž se vztahují, sama omezuje při výkonu uvedené pravomoci a nemůže se v zásadě od těchto pravidel odchýlit, jinak jí hrozí sankce z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 40 a citovaná judikatura).
- 83 Jak správně zdůrazňuje navrhovatelka, Komise se zajisté nemůže prostřednictvím přijetí pravidel chování vzdát výkonu posuzovací pravomoci, kterou jí přiznává čl. 107 odst. 3 SFEU. Přijetí sdělení z roku 2009 tudíž Komisi nezavázalo povinnosti zkoumat konkrétní výjimečné okolnosti, na které členský stát poukáže v konkrétním případě, aby se domáhal přímého použití čl. 107 odst. 3 písm. b) SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 41 a citovaná judikatura).
- 84 Jak však v projednávaném případě uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, navrhovatelka ani Sasko netvrdily, že Spolková republika Německo uplatnila výjimečné okolnosti odůvodňující přímé použití čl. 107 odst. 3 SFEU na skutkové okolnosti projednávané věci.
- 85 V rámci projednávaného kasačního opravného prostředku přitom není zpochybňováno, že Tribunál v bodech 83 až 142 napadeného rozsudku právem rozhodl, že dotčená podpora nedodržovala, jak vyplývá z bodu 75 rozsudku v projednávané věci, požadavek přiměřenosti, tak jak je formulován v bodě 33 sdělení z roku 2009, z důvodu, že výše této podpory přesahovala rozdíl mezi čistými náklady investice v Mnichově a čistými náklady investice v Lipsku, což je rozdíl, který kromě toho odpovídá výši podpory, která je na základě bodů 21, 22 a 25 uvedeného sdělení považována za nezbytnou k dosažení pobídkového účinku. Jak totiž Tribunál uvedl v bodech 118 a 145 napadeného rozsudku, podle bodu 29 sdělení platí, že „aby byla regionální podpora přiměřená, musí být její výše a intenzita omezena na minimum, které je nezbytné pro uskutečnění investice v podporované oblasti“.
- 86 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že Tribunál správně vyložil bod 52 sdělení z roku 2009, když měl v bodě 148 napadeného rozsudku za to, že Komise nebyla povinna posuzovat vyváženost pozitivních účinků dotčené podpory, které dle bodů 11 až 36 daného sdělení vyplývají z přezkumu pobídkového účinku a přiměřenosti podpory, a jejich negativních účinků, které podle bodů 37 až 51 uvedeného sdělení obnášejí posouzení účinků, které má tato podpora na hospodářskou soutěž na dotčeném trhu.
- 87 Ze znění bodu 52 sdělení z roku 2009 zajisté vyplývá, že pokud Komise prokáže, že podpora není nezbytná „jako pobídka“ k uskutečnění investice v dotčeném regionu, nemusí posuzovat vyváženost pozitivních a negativních účinků regionální podpory pro velký investiční projekt.
- 88 Jak však vyplývá již z bodu 85 tohoto rozsudku a jak v podstatě uvedl sám Tribunál v bodech 108 a 128 napadeného rozsudku, aniž to navrhovatelka v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku zpochybňovala, podmínka týkající se pobídkového účinku se v projednávaném případě prolíná s podmínkou přiměřenosti podpory, jelikož výše dotčené podpory považovaná za splňující poslední uvedenou podmínku odpovídá právě výši nezbytné z hlediska pobídkového účinku.
- 89 Mimoto, jak zdůraznil generální advokát v bodě 51 svého stanoviska, podpora, jejíž výše přesahuje to, co je nezbytné k tomu, aby investice byla uskutečněna v podporované oblasti, nemůže být prohlášena za slučitelnou pouze proto, že nemá negativní účinky na hospodářskou soutěž.
- 90 Vzhledem k tomu, že Tribunál konstatoval, že dotčená podpora nesplňuje požadavek přiměřenosti, tak jak je stanoven v bodě 33 sdělení z roku 2009, mohl z toho tudíž v bodě 146 napadeného rozsudku právem vyvodit, že Komise v souladu s bodem 52 tohoto sdělení mohla v rámci přezkumu slučitelnosti dotčené podpory s podmínkami uvedenými v daném sdělení předpokládat, že tato povede k narušení hospodářské soutěže na dotčeném trhu.

- 91 Z toho vyplývá, že Komise z týchž důvodů nebyla ani povinna vymezit dotčený trh pro účely posouzení slučitelnosti dotčené podpory s těmiž podmínkami. Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 149 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise nemusela pro účely tohoto posouzení určit postavení žalobkyně na daném trhu.
- 92 Je třeba upřesnit, že na rozdíl od toho, co naznačuje navrhovatelka, z výše uvedeného nijak neplyne, že by Komise při kvalifikování opatření jako „státní podpory“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU byla zproštěna povinnosti prokázat, že toto splňuje všechny podmínky stanovené v uvedeném ustanovení, zejména že opatření narušuje nebo může narušovat hospodářskou soutěž (viz zejména rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Komise v. World Duty Free Group a další, C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 53).
- 93 Je totiž třeba připomenout, že přezkum slučitelnosti vnitrostátního opatření s čl. 107 odst. 3 SFEU každopádně vyžaduje, aby toto opatření představovalo „státní podporu“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 94 Z toho plyne, že Komise musí při konstatování existence „státní podpory“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU i nadále posuzovat, zda je dotčené opatření schopno narušit hospodářskou soutěž, přičemž ve svém rozhodnutí musí uvést relevantní údaje týkající se předvídatelných účinků podpory (rozsudek ze dne 30. dubna 2009, Komise v. Itálie a Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, bod 57).
- 95 Je však třeba připomenout, že navrhovatelka na podporu projednávaného důvodu kasačního opravného prostředku, jak bylo uvedeno v bodě 70 tohoto rozsudku, a ostatně ani na podporu druhého důvodu kasačního opravného prostředku neuplatňuje žádný argument vycházející z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 96 První tři části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba zamítnout jako neopodstatněné.

Ke čtvrté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 97 Čtvrtou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil zkreslení skutkového stavu a důkazů tím, že měl za to, že podpora ve výši 17 milionů eur by dostačovala k přijetí rozhodnutí o investici. Podpora v takové výši totiž nebyla v rámci rozhodovacího procesu navrhovatelky zvažována, jelikož rozhodnutí o volbě lokality bylo přijato na základě poskytnutí podpory ve výši přibližně 50 milionů eur.
- 98 Komise tvrdí, že čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná a v každém případě neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

- 99 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí navrhovatel na základě článku 256 SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora přesně uvést skutečnosti, které Tribunál zkreslil, a prokázat pochybení v analýze, která podle něj vedla Tribunál při jeho posuzování k tomuto zkreslení. Mimoto zkreslení musí být zjevné z písemností ve spisu, aniž by bylo nutné provádět nové hodnocení skutkového stavu a důkazů (viz zejména rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 86).

- 100 V projednávaném případě je přitom třeba konstatovat, že se navrhovatelka omezuje na to, že Tribunálu vytýká, že zkreslil skutkový stav a důkazy tím, že měl za to, že podpora ve výši 17 milionů eur byla dostačující k tomu, aby podnítila dotčenou investici, aniž v rozporu s požadavky připomenutými v bodě 71 tohoto rozsudku uvedla body odůvodnění napadeného rozsudku, které rozporuje, a uvedla důvody, proč Tribunál v tomto ohledu učinil konstatování, která jsou zjevně v rozporu s obsahem dokumentů ve spise, nebo jim přisoudil význam, který zjevně nemají.
- 101 Z toho vyplývá, že pod záminkou výtky na adresu Tribunálu, že se dopustil zkreslení, se navrhovatelka ve skutečnosti snaží dosáhnout toho, aby Soudní dvůr znovu posoudil skutkové okolnosti a důkazy a aby tímto posouzením nahradil posouzení Tribunálu, což nespadá do pravomoci Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.
- 102 Čtvrtou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba odmítnout jako nepřipustnou.
- 103 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je třeba z části odmítnout jako nepřipustný a z části zamítnout jako neopodstatněný.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 104 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku, dělícím se do dvou částí, navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil několika nesprávných právních posouzení, když v bodech 165 až 181 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise dotčenou podporu správně omezila na částku nižší, než je individuální prahová hodnota oznamovací povinnosti stanovená v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008.
- 105 První částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že tím Tribunál zapříčinil, že je napadený rozsudek stížen vadou spočívající v porušení článku 288 SFEU, jakož i článku 3 a čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 106 Co se týče zaprvé porušení článku 288 SFEU, navrhovatelka Tribunálu vytýká, že Komisi umožnil, aby se přijetím sporného rozhodnutí odchýlila od nařízení č. 800/2008 v tom, že prohlášení o slučitelnosti dotčené podpory vyplývající z čl. 13 odst. 1 daného nařízení bylo degradováno na pouhou domněnku.
- 107 Tvrdí, že Komise má sice pravomoc prohlásit oznámenou podporu za neslučitelnou s vnitřním trhem, pokud výše této podpory překračuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, avšak dodržení hierarchie norem brání naopak tomu, aby uvedený orgán mohl prohlásit za neslučitelnou část takové podpory, která tento práh nepřesahuje. V tomto ohledu Tribunál nezohlednil skutečnost, že Komise přijetím daného nařízení přenesla na členské státy pravomoc posoudit slučitelnost podpor, jejichž výše uvedený práh nepřesahuje.
- 108 Nařízení č. 800/2008 totiž spočívá na celkovém posuzování pozitivních a negativních účinků regionálních podpor, zejména pak případných narušení hospodářské soutěže, která tyto podpory způsobují. Toto celkové posouzení se v čl. 6 odst. 2 nařízení projevuje stanovením prahové hodnoty, do jejíž výše cíl regionálního rozvoje a soudržnosti nad těmito případnými narušeními hospodářské soutěže převládá. Uvedené nařízení tak závazným způsobem vyjasnilo posuzování vyváženosti pozitivních a negativních účinků regionálních podpor vyžadované v čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU.
- 109 Z toho vyplývá, že nařízení č. 800/2008 přiznává podnikům způsobilým pro podporu právo na to, aby podpory poskytnuté v souladu s uvedeným nařízením byly považovány za slučitelné s vnitřním trhem. Dané nařízení členskými státy poskytuje možnost oznámit podporu ve výši přesahující jím

stanovenou individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti, nebo bez takového oznámení poskytnout podporu, která danou prahovou hodnotu nepřesáhne. Přístup, který Tribunál v napadeném rozsudku zvolil, by přitom vedl k tomu, že členský stát, který oznámí podporu, která překračuje uvedenou hranici, by ztratil výhodu blokové výjimky stanovené nařízením č. 800/2008, kdyby takovou podporu ponechal na posouzení Komise. Takový výsledek by byl v rozporu s tím, co je uvedeno v poznámce pod čarou týkající se bodu 56 sdělení z roku 2009, podle níž může být podpora vždy přiznána ve výši individuální prahové hodnoty oznamovací povinnosti.

- 110 Tento výklad je podepřen čl. 7 odst. 2 a 3 nařízení č. 659/1999, který stanoví možnost dotyčného členského státu změnit oznámené opatření v průběhu formálního vyšetřovacího řízení. Členský stát tedy nemůže být nucen upustit od svého oznámení, aby mohl využít povolení poskytnout podporu, která nepřesáhne individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008. Bod 7 odůvodnění posledně uvedeného nařízení rovněž spočívá na vzájemné závislosti mezi postupem individuálního oznamování a blokovou výjimkou, neboť podle daného bodu odůvodnění je Komise v rámci postupu individuálního oznamování povinna posoudit podpory na základě podmínek stanovených uvedeným nařízením.
- 111 Tato argumentace je rovněž potvrzena judikaturou týkající se režimů podpory, tak jak vyplývá zejména z rozsudku ze dne 6. března 2002, *Diputación Foral de Álava a další v. Komise* (T-127/99, T-129/99 a T-148/99, EU:T:2002:59, body 228 a 229), ve kterém měl Tribunál za to, že individuální podpora, která není celá pokryta rozhodnutím schvalujícím dotčený obecný režim podpor, může být Komisí kontrolována pouze v rozsahu, v němž přiznaná dotace překračuje prahovou hodnotu stanovenou v daném rozhodnutí.
- 112 Pokud jde zadruhé o porušení článku 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008, navrhovatelka tvrdí, že z těchto ustanovení vyplývá, že podpora, jejíž výše nepřesahuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti a která splňuje podmínky stanovené uvedeným nařízením, je slučitelná s vnitřním trhem. Taková podpora by tedy měla být považována za „existující podporu“ ve smyslu čl. 1 písm. b) nařízení č. 659/1999, a neměla by tudíž být oznamována Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU.
- 113 V rámci druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že napadený rozsudek porušuje zásadu zákazu diskriminace, jelikož její konkurenti jsou na základě IZG oprávněni požadovat poskytnutí podpory, která nepřesáhne individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008.
- 114 Komise má za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, neboť se jedná o nově uplatňovaný důvod. Každopádně je podle ní tento důvod neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 115 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě Tribunálu vytýká, že v rozporu s článkem 288 SFEU porušil pravomoc členských států, jakož i článek 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008 a zásadu zákazu diskriminace, když v bodech 165 až 181 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise byla oprávněna dospět k závěru o neslučitelnosti dotčené podpory s vnitřním trhem, pokud jde o část podpory, která nedosahovala individuální prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 2 nařízení pro regionální podpory pro velké investiční projekty.
- 116 Prostřednictvím tohoto důvodu kasačního opravného prostředku tedy tvrdí, že napadený rozsudek je stížen nesprávnými právními posouzeními v rozsahu, v němž se týká přezkumu slučitelnosti části dotčené podpory, která převyšuje částku, o níž se má za to, že je v souladu s požadavkem

přiměřenosti, tak jak je stanoven v bodě 33 sdělení z roku 2009, tedy částku 17 milionů eur, až do výše uvedené individuální prahové hodnoty oznamovací povinnosti, která v projednávaném případě činí, aniž to účastníci řízení zpochybňují, 22,5 milionu eur.

- 117 Co se týče přípustnosti tohoto druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba poznamenat, že jak uvádí Komise, navrhovatelka na podporu své žaloby podané k Tribunálu sice výslovně nenamítla porušení článku 288 SFEU, jakož i článku 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008.
- 118 Ze znění žalobního návrhu v prvním stupni však jasně vyplývá, že navrhovatelka žalobou podanou k Tribunálu, jak vyplývá z bodů 162 a 163 napadeného rozsudku, vytýkala Komisi v rámci třetího, podpůrně uplatněného, žalobního důvodu který vycházel z „omezení částky podpory na částku nižší, než je částka vyňatá z oznamovací povinnosti“, že porušila „nařízení č. 800/2008“. Navrhovatelka v tomto ohledu tvrdila, že v případě oznámení musí být podpora vždy považována za slučitelnou do výše uvedeným nařízením stanovené prahové hodnoty, jejímž překročením vzniká oznamovací povinnost, takže členský stát musí mít nutně možnost poskytnout podporu až do této hodnoty.
- 119 Mimoto podle jasného znění návrhu navrhovatelka před Tribunálem tvrdila, že Komise tím, že omezila výši podpory na částku nižší, než je výše prahové hodnoty, jejímž překročením vzniká oznamovací povinnost, tedy na částku 17 milionů eur, zasáhla do pravomocí Spolkové republiky Německo, což kromě toho vedlo k „nezákonné diskriminaci [...] ve srovnání s ostatními příjemci podpory, kteří [mohli získat] na základě IZG podporu ve výši 22,5 milionu eur, která byla vyňata z oznamovací povinnosti“.
- 120 Za těchto podmínek nelze mít za to, že navrhovatelka projednávaným důvodem kasačního opravného prostředku uplatňuje v rozporu s judikaturou připomenutou v bodě 69 tohoto rozsudku nový důvod.
- 121 Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.
- 122 Co se týče opodstatněnost tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že ten se zakládá na dvojím předpokladu, podle kterého Komise přijetím nařízení č. 800/2008 zaprvé přenesla na členské státy pravomoc posuzovat slučitelnost státních podpor, jejichž výše nepřesahuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení, s vnitřním trhem, a zadruhé prohlásila takové podpory, v souladu s článkem 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení, za slučitelné s vnitřním trhem, pokud splňují všechny podmínky stanovené daným nařízením, přičemž tyto podpory jsou tak schváleny jakožto „existující podpory“ ve smyslu čl. 1 písm. b) nařízení č. 659/1999.
- 123 Z toho by vyplývalo, že pokud podpora tuto individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti převyšuje, má Komise v rámci zkoumání individuálního oznámení provedeného podle čl. 108 odst. 3 SFEU pouze pravomoc podle čl. 107 odst. 3 SFEU posoudit slučitelnost části této podpory, která uvedenou prahovou hodnotu přesahuje. Ve svém konečném rozhodnutí přijatém na základě uvedeného ustanovení by Komise naopak nemohla za neslučitelnou prohlásit část této podpory, která je nižší než uvedená prahová hodnota, jelikož takové rozhodnutí by se nemohlo odchýlit od článku 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008, neboť v opačném případě by došlo k porušení článku 288 SFEU.
- 124 Je však třeba konstatovat, že dvojí předpoklad, na kterém se tato argumentace zakládá, je nesprávný, neboť nerespektuje systém kontroly státních podpor zavedený Smlouvou o FEU a dosah nařízení č. 800/2008.
- 125 Pokud jde o první z těchto předpokladů, týkající se pravomocí Komise a členských států v oblasti kontroly státních podpor, je třeba připomenout, jak uvedl Tribunál v bodě 165 napadeného rozsudku, že v rámci systému kontroly zavedeného Smlouvou o FEU je členským státům uložena povinnost oznámit Komisi každé opatření, které směřuje k poskytnutí podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU

nebo k její změně, a dále v souladu s čl. 108 odst. 3 SFEU neprovádět takové opatření, dokud uvedený orgán nepřijme konečné rozhodnutí týkající se uvedeného opatření (viz zejména rozsudek ze dne 5. března 2019, *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 56 a citovaná judikatura).

- 126 Tato povinnost oznámit každou novou podporu Komisi příslušející dotčenému členskému státu je upřesněna v článku 2 nařízení č. 659/1999 (rozsudek ze dne 21. července 2016, *Dilly's Wellnesshotel*, C-493/14, EU:C:2016:577, bod 32).
- 127 Jak však rovněž uvedl Tribunál v bodech 167 až 169 napadeného rozsudku, v souladu s článkem 109 SFEU je Rada oprávněna přijímat veškerá potřebná prováděcí nařízení k článkům 107 a 108 SFEU, a zejména stanovit podmínky, za nichž se použije čl. 108 odst. 3 SFEU, jakož i vymezovat druhy podpor, které jsou vyňaty z řízení stanoveného posledně uvedeným ustanovením. Kromě toho podle čl. 108 odst. 4 SFEU Komise může přijmout nařízení týkající se kategorií státních podpor, které Rada umožnila podle článku 109 SFEU vyjmout z řízení stanoveného v čl. 108 odst. 3 SFEU. Na základě článku 94 Smlouvy o ES (později článku 89 ES a následně článku 109 SFEU) bylo tedy přijato nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků [107 a 108 SFEU] na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst. 1998, L 142, s. 1), na základě kterého bylo následně přijato nařízení č. 800/2008 (viz zejména rozsudek ze dne 5. března 2019, *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, body 57 a 58, jakož i citovaná judikatura).
- 128 Z toho plyne, jak připomněl Tribunál v bodě 170 napadeného rozsudku, že bez ohledu na oznamovací povinnost *ex ante* u každého opatření usilujícího o zavedení nebo změnu nové podpory, která je uložena členskými státy v souladu se Smlouvami a představuje jeden ze základních prvků systému kontroly státních podpor, pokud opatření podpory přijaté členským státem splňuje příslušné podmínky nařízení č. 800/2008, může využít tento členský stát vynětí z oznamovací povinnosti stanovené v článku 3 nařízení. A naopak z bodu 7 odůvodnění uvedeného nařízení vyplývá, že státní podpory, na které se toto nařízení nevztahuje, nadále podléhají oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU (viz zejména rozsudek ze dne 5. března 2019, *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 59 a citovaná judikatura).
- 129 V projednávané věci je nesporné, že dotčená podpora překračuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, a že z tohoto samotného důvodu je tudíž taková podpora, která nespadá do působnosti tohoto nařízení, vyloučena z vynětí z povinnosti individuálního oznámení stanovené zejména v článku 3 a čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 21. července 2011, *Sasko a Sasko-Anhaltsko v. Komise*, C-459/10 P, nezveřejněný, EU:C:2011:515, bod 30).
- 130 Z toho důvodu byl dotčený členský stát povinen v projednávané věci tuto podporu Komisi individuálně oznámit na základě čl. 108 odst. 3 SFEU, přičemž je ostatně nesporné, že Spolková republika Německo toto oznámení provedla.
- 131 V souladu s uvedeným ustanovením tedy daná podpora nemohla být provedena, dokud Komise nepřijala konečné rozhodnutí týkající se této podpory podle čl. 7 nařízení č. 659/1999.
- 132 Pokud jde o posouzení slučitelnosti takové podpory s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 SFEU, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury takové posouzení spadá, jak již bylo konstatováno v bodě 79 tohoto rozsudku, do výlučné pravomoci Komise, jejíž jednání podléhá přezkumu unijních soudů.
- 133 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Komise přijetím nařízení č. 800/2008 nepřenesla na členské státy tuto pravomoc pro podpory uvedené v nařízení, jejichž výše nepřesahuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení.

- 134 Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 100 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že tato výlučná pravomoc jí byla přiznána primárním unijním právem v člancích 107 a 108 SFEU, nemůže se Komise od ní přijetím nařízení odchýlit, i kdyby to bylo pouze pro určitou kategorii podpor.
- 135 Dále je třeba podotknout, že Komise se nařízením č. 800/2008 v podstatě omezila na to, že pravomoci, které jí přiznává čl. 107 odst. 3 SFEU, vykonává předem, pokud jde o všechny podpory, které splňují podmínky stanovené v uvedeném nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 65).
- 136 Za tímto účelem nařízení č. 800/2008 stanoví, jak vyplývá z bodů 2 až 4 jeho odůvodnění, obecná kritéria slučitelnosti, která byla vypracována na základě zkušeností získaných Komisí v rámci použití článků 107 a 108 SFEU. Jsou-li tato kritéria splněna, dotčená podpora je v souladu zejména s článkem 3 a čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení slučitelná s vnitřním trhem ve smyslu čl. 107 odst. 3 SFEU a vyňata z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU.
- 137 Pokud je však žádost o podporu předložena příslušnému orgánu členského státu na základě nařízení č. 800/2008, je pouze na tomto vnitrostátním orgánu, aby s ohledem na informace, které mu byly sděleny, ověřil, zda požadovaná podpora splňuje všechny relevantní podmínky stanovené uvedeným nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, body 66 a 93).
- 138 Jak již přitom Soudní dvůr rozhodl, je tento členský stát zbaven oznamovací povinnosti pouze v případě, že jím přijaté opatření podpory skutečně splňuje všechny relevantní podmínky stanovené nařízením č. 800/2008. Naopak v případě, že podpora byla poskytnuta na základě tohoto nařízení navzdory tomu, že nebyly splněny všechny podmínky stanovené pro jeho využití, byla porušena oznamovací povinnost a podpora musí být považována za protiprávní (rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 99).
- 139 V takové situaci je podle judikatury Soudního dvora úkolem vnitrostátních soudů i správních orgánů členských států zajistit, aby z porušení čl. 108 odst. 3 poslední věty SFEU byly vyvozeny všechny důsledky, pokud jde zejména o platnost prováděcích aktů a vymáhání podpor poskytnutých v rozporu s uvedeným ustanovením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, body 89 až 92, 100 a 130).
- 140 Kromě toho je na Komisi, aby na základě čl. 10 odst. 1 nařízení č. 659/1999 z vlastní iniciativy nebo v rámci stížnosti podané zúčastněnou stranou s ohledem na články 107 a 108 SFEU přezkoumala takovou podporu poskytnutou v rozporu s nařízením č. 800/2008 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 114).
- 141 Komise je sice oprávněna přijímat nařízení o blokových výjimkách pro zajištění účinného dohledu nad pravidly hospodářské soutěže v oblasti státních podpor a pro zjednodušení administrativy, taková nařízení však nemohou oslabit její pravomoc dohledu v této oblasti (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. července 2016, Dilly's Wellnesshotel, C-493/14, EU:C:2016:577, bod 38, a ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 60).
- 142 Z toho plyne, že přijetím nařízení č. 800/2008 Komise v žádném případě nesvěřila vnitrostátním orgánům pravomoc přijímat konečná rozhodnutí, pokud jde o rozsah vynětí z oznamovací povinnosti, a tudíž pokud jde o posouzení podmínek stanovených uvedeným nařízením, kterým podléhá taková výjimka. Uvedené orgány jsou v tomto ohledu ve stejné situaci jako potenciální příjemci podpor a musí se ujistit, že jejich rozhodnutí jsou v souladu s uvedeným nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, body 101 a 102).

- 143 Pokud tudíž vnitrostátní orgán poskytuje podporu tak, že nesprávně použije nařízení č. 800/2008, porušuje tím ustanovení daného nařízení i čl. 108 odst. 3 SFEU (rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 103).
- 144 Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 177 napadeného rozsudku rozhodl, že pokud má členský stát za to, že podpora splňuje podmínky stanovené nařízením č. 800/2008, vztahuje se na tuto podporu nanejvýš domněnka slučitelnosti s vnitřním trhem. V souladu s judikaturou uvedenou v bodech 139 a 140 tohoto rozsudku totiž může být slučitelnost takové podpory s uvedenými podmínkami zpochybněna před vnitrostátním soudem či vnitrostátním orgánem nebo i před Komisí.
- 145 V tomto ohledu je třeba ostatně připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je vyloučeno, aby vnitrostátní orgán mohl u příjemce podpory poskytnuté na základě nesprávného použití nařízení č. 800/2008 vzbudit legitimní očekávání zachování pravidel při jejím poskytnutí. S ohledem na imperativní charakter kontroly státních podpor prováděné Komisí na základě článku 108 SFEU totiž mohou podniky, které jsou příjemci podpory, v zásadě mít legitimní očekávání, že byla zachována pravidla při jejím poskytování, pouze v případě, že tato podpora byla poskytnuta při dodržení postupu stanoveného uvedeným článkem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, bod 98 a citovaná judikatura).
- 146 Z toho vyplývá, že nařízení č. 800/2008 nemá vliv na výlučnou pravomoc Komise posuzovat na základě čl. 107 odst. 3 SFEU slučitelnost podpory poskytnuté na základě daného nařízení. Komise je tedy i nadále jako jediná oprávněna prohlásit takovou podporu za slučitelnou s vnitřním trhem na základě uvedeného ustanovení, bez ohledu na to, zda výše této podpory překračuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 147 Co se týče druhého předpokladu uvedeného v bodě 122 tohoto rozsudku, týkajícího se dosahu nařízení č. 800/2008, podle kterého Komise přijetím nařízení prohlásila státní podpory, jejichž výše nepřesahuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 uvedeného nařízení, za slučitelné s vnitřním trhem, pokud splňují všechny podmínky stanovené daným nařízením, přičemž tyto podpory jsou tak schváleny jakožto „existující podpory“ ve smyslu čl. 1 písm. b) nařízení č. 659/1999, je třeba připomenout, že článek 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008 zajisté stanoví, že podpory, které splňují podmínky stanovené daným nařízením, „jsou slučitelné“ s vnitřním trhem ve smyslu čl. 107 odst. 3 SFEU.
- 148 Z toho však na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, nevyplývá, že taková podpora musí být považována za „schválenou“ jakožto „existující podpora“ ve smyslu čl. 1 písm. b) bodu ii) nařízení č. 659/1999. Podle uvedeného ustanovení totiž k tomu, aby režim podpory nebo jednotlivá podpora mohly být kvalifikovány jako takové, musí být tento režim nebo tato podpora schváleny „Komisí nebo Radou“.
- 149 Podporu poskytnutou členským státem podle nařízení č. 800/2008 přitom nelze považovat za schválenou Komisí. Jak totiž vyplývá z bodů 137 až 142 tohoto rozsudku, to, zda podpora poskytnutá na základě daného nařízení splňuje v konkrétním případě jím stanovené podmínky, zkoumají příslušné vnitrostátní orgány, aniž by samy měly pravomoc přijmout konečné rozhodnutí ohledně posouzení slučitelnosti této podpory s vnitřním trhem.
- 150 Kromě toho ani nařízení č. 800/2008 s ohledem na samotnou svou povahu neprovádí takové konkrétní posouzení slučitelnosti určitého režimu podpor nebo určité jednotlivé podpory z pohledu podmínek, které stanoví, jelikož se takové nařízení omezuje, jak bylo uvedeno v bodě 136 tohoto rozsudku, na to, že na základě zkušeností získaných Komisí v rámci použití článků 107 a 108 SFEU stanoví obecná kritéria slučitelnosti pro určité kategorie podpor.

- 151 Pokud se tudíž členský stát domnívá, že podpora splňuje podmínky stanovené nařízením č. 800/2008, nemůže být tato podpora z tohoto pouhého důvodu považována za podporu schválenou Komisí jako slučitelnou s vnitřním trhem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2016, Dilly's Wellnesshotel, C-493/14, EU:C:2016:577, bod 50).
- 152 Takové schválení může představovat pouze rozhodnutí přijaté Komisí podle čl. 107 odst. 3 SFEU, jako je zejména rozhodnutí přijaté na základě čl. 7 odst. 3 nařízení č. 659/1999, kterým se provádí konkrétní posouzení této podpory.
- 153 Z toho plyne, že jak Tribunál v podstatě správně uvedl v bodech 176, 179 a 180 napadeného rozsudku, podpora poskytnutá členským státem na základě nařízení č. 800/2008 nemůže být považována za existující podporu schválenou Komisí pouze z toho důvodu, že splňuje všechny podmínky stanovené daným nařízením.
- 154 Tím spíše tedy nemůže na rozdíl od tvrzení navrhovatelky zakládat jakýkoliv nárok na podporu v dané výši pouhá skutečnost, že výše podpory dosahuje individuální prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008.
- 155 Kromě skutečnosti, že taková podpora nemůže být v žádném případě s ohledem na dosah nařízení č. 800/2008 považována za existující podporu schválenou Komisí, totiž podmínka, podle níž výše podpory nesmí překročit tuto prahovou hodnotu, třebaže představuje jednu z těch, které je třeba dodržet pro to, aby podpora byla vyňata z oznamovací povinnosti a byla slučitelná s vnitřním trhem v souladu s článkem 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení, má čistě procesní povahu v tom smyslu, že výše podpory, která odpovídá uvedené prahové hodnotě, neodráží v žádném případě posouzení provedené Komisí na základě čl. 107 odst. 3 SFEU, pokud jde o slučitelnost podpory s vnitřním trhem, zejména pak pokud jde o nezbytnost takové podpory.
- 156 Prahová hodnota pro individuální oznámení stanovená v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008 totiž vyplývá z aritmetického výpočtu založeného na maximální výši podpory, kterou by mohla získat investice se způsobilými náklady ve výši 100 milionů eur, při použití prahové hodnoty platné pro podporu pro velké podniky ve schválené mapě regionální podpory ke dni poskytnutí podpory, která v daném případě představovala v souladu s Pokyny k regionální podpoře na období 2007–2013 maximální intenzitu, pokud jde o region Lipska, 30 % [Pokyny k regionální podpoře na období 2007–2013 – Národní mapa regionální podpory: Německo (Úř. věst. 2006, C 295, s. 6)].
- 157 A dále regionální investiční podpora musí k tomu, aby byla slučitelná s vnitřním trhem v souladu s článkem 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení č. 800/2008, splňovat všechny hmotněprávní podmínky stanovené daným nařízením, zejména podmínky týkající se motivačního účinku podpory stanovené v jeho čl. 8 odst. 3 písm. e), který stanoví, že podpory poskytnuté velkým podnikům, na které se toto nařízení vztahuje, se považují za podpory s takovým účinkem, pokud členský stát před poskytnutím dotyčné jednotlivé podpory prověří, že z dokumentace, kterou příjemce vyhotoví, vyplývá, že by projekt v daném podporovaném regionu nebyl bez poskytnutí podpory realizován.
- 158 Z toho plyne, že podpora, jejíž výše nepřekračuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, nejenže nemůže být považována za existující podporu schválenou Komisí, ale navíc může být považována za slučitelnou s vnitřním trhem v souladu s článkem 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení pouze tehdy, když tato podpora kromě toho splňuje všechny hmotněprávní podmínky stanovené daným nařízením, zejména pokud její výše vyhovuje podmínce motivačního účinku podpory stanovené v čl. 8 odst. 3 písm. e) nařízení.
- 159 Proto podpora, jejíž výše přesahuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, která, jak již bylo uvedeno v bodě 129 tohoto rozsudku, nespadá do působnosti tohoto nařízení, a musí být tedy oznámena Komisi podle čl. 108 odst. 3 SFEU, nemůže být považována za podporu, která byla schválena uvedeným nařízením, pokud jde o její část, která tuto

prahovou hodnotu nepřekračuje, a to tím spíše, pokud nebylo prokázáno, že tato část podpory splňuje všechny hmotněprávní podmínky stanovené nařízením, zejména pak podmínku týkající se motivačního účinku podpory.

- ¹⁶⁰ Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 173, 176 a 181 napadeného rozsudku rozhodl, že podpora, jejíž výše přesahuje individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, musí být posuzována s ohledem na celou svou výši, včetně části, která tuto hodnotu nepřesahuje, jako „nová podpora“ ve smyslu čl. 1 písm. c) nařízení č. 659/1999 v rámci individuálního přezkumu podle čl. 107 odst. 3 SFEU.
- ¹⁶¹ Za těchto podmínek musí být slučitelnost dotčené podpory s vnitřním trhem posuzována, pokud jde o celou její výši, v rámci individuálního oznámení provedeného podle čl. 108 odst. 3 SFEU na základě, jak upřesňuje rovněž bod 7 odůvodnění nařízení č. 800/2008, hmotněprávních podmínek stanovených v daném nařízení i na základě kritérií definovaných konkrétními pokyny nebo rámci, které Komise přijala. Naopak, jak plyne již z bodů 155 a 156 tohoto rozsudku, prahová hodnota pro individuální oznámení stanovená v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008 není v tomto ohledu relevantní (obdobně viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Sasko a Sasko-Anhaltsko v. Komise, C-459/10 P, nezveřejněný, EU:C:2011:515, body 30 a 31).
- ¹⁶² Tribunál se proto nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 173 napadeného rozsudku rozhodl, že slučitelnost dotčené podpory s čl. 107 odst. 3 SFEU musí být posuzována zejména s ohledem na požadavky stanovené ve sdělení z roku 2009.
- ¹⁶³ Jak již přitom bylo konstatováno v rámci přezkumu prvního důvodu kasačního opravného prostředku, není zpochybňováno, že Tribunál měl v bodech 119 a 131 napadeného rozsudku právem za to, že dotčená podpora k tomu, aby byla v souladu s požadavky týkajícími se pobídkového účinku a přiměřenosti podpory, jak jsou stanoveny v bodech 21, 22, 25 a 33 daného sdělení, nesměla přesáhnout částku 17 milionů eur.
- ¹⁶⁴ Je sice pravda, jak zdůraznila navrhovatelka na jednání, že hmotněprávní kritéria definovaná nařízením č. 800/2008 musí být, jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 161 tohoto rozsudku, zohledněna rovněž pro účely posouzení slučitelnosti podpory v rámci individuálního oznámení prováděného podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Pokud totiž členský stát Komisi oznámí podporu, která je v souladu s podmínkami stanovenými nařízením č. 800/2008, musí tato v zásadě tuto podporu schválit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 43).
- ¹⁶⁵ Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, posouzení slučitelnosti podpory s vnitřním trhem se nemůže v žádném případě lišit podle toho, zda se toto posouzení provádí s ohledem na podmínky stanovené nařízením, nebo na ty uvedené v daném sdělení, neboť v opačném případě by došlo k porušení čl. 107 odst. 3 SFEU, který představuje právní základ nařízení č. 800/2008 i sdělení z roku 2009. Navrhovatelka zejména nesprávně tvrdí, že je podle uvedeného nařízení oprávněna získat vyšší podporu, než jakou Komise schválila ve sporném rozhodnutí v rámci individuálního oznámení.
- ¹⁶⁶ Z judikatury Soudního dvora týkající se čl. 107 odst. 3 SFEU totiž vyplývá, že regionální investiční podpora musí být k tomu, aby byla slučitelná s vnitřním trhem, nezbytná pro provedení dané investice, a dosáhnout tak cílů uvedených v tomto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. července 2011, Sasko a Sasko-Anhaltsko v. Komise, C-459/10 P, nezveřejněný, EU:C:2011:515, bod 33; ze dne 13. června 2013, HGA a další v. Komise, C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, body 104 a 105, jakož i ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 49).
- ¹⁶⁷ V souladu s čl. 107 odst. 3 SFEU požadavky týkající se pobídkového účinku a přiměřenosti podpory stanovené v bodech 21, 22, 25 a 33 sdělení z roku 2009 v podstatě odpovídají podmínce týkající se motivačního účinku podpory stanovené v čl. 8 odst. 3 písm. e) nařízení č. 800/2008, podle kterého je

uplatnění vynětí stanoveného daným nařízením na regionální podpory uvedené v čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení, které jsou poskytovány velkým podnikům, podmíněno tím, jak bylo uvedeno již v bodě 157 tohoto rozsudku, že bude prokázáno, že projekt by v daném podporovaném regionu nebyl bez poskytnutí podpory realizován.

- 168 Z toho vyplývá, jak uvedla Komise na jednání v odpovědi na otázku Soudního dvora, že nezbytná výše podpory považovaná Komisí v rámci individuálního oznámení zkoumaného s ohledem na podmínky stanovené ve sdělení z roku 2009 by byla totožná s výší považovanou za slučitelnou s ustanoveními uvedenými v nařízení č. 800/2008.
- 169 V projednávané věci je v každém případě třeba konstatovat, že Tribunál sice posuzoval pobídkový účinek a přiměřenost podpory hlavně s přihlédnutím k požadavkům stanoveným ve sdělení z roku 2009, a to vzhledem k jejich podrobnější povaze, výslovně však rovněž odkázal, jak plyne z bodu 80 napadeného rozsudku, který ostatně nebyl navrhovatelkou v jejím kasačním opravném prostředku zpochybněn, na čl. 8 odst. 3 písm. e) nařízení č. 800/2008, který se týká motivačního účinku podpory, v rámci svého posouzení tohoto aspektu.
- 170 Pokud navrhovatelka na jednání v tomto ohledu tvrdila, že použití tohoto ustanovení je v projednávaném případě vyloučeno odstavcem 4 uvedeného článku, jelikož dotčená podpora je „daňovým opatřením“ ve smyslu daného odstavce, stačí konstatovat, že tato argumentace, jejímž cílem je zpochybnit bod 80 napadeného rozsudku poprvé teprve ve fázi kasačního opravného prostředku, je, v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 69 tohoto rozsudku, nejen nepřijatelná, ale navíc postrádá jakýkoli základ, jelikož dotčená podpora zjevně není daňovým opatřením. Navíc navrhovatelka ani náznakem netvrdila, a tím spíše neprokázala, že v souladu s čl. 8 odst. 4 písm. a) nařízení č. 800/2008 měla na základě IZG na tuto podporu nárok, aniž by příslušné orgány měly jakoukoliv posuzovací pravomoc, pokud jde o investice, které měly být financovány.
- 171 Z toho plyne, že žalobkyně nesprávně tvrdí, že pokud by byla dotčená podpora omezena na částku, která by nepřekračovala individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, mohla být vyňata z oznamovací povinnosti v souladu s článkem 3 a čl. 13 odst. 1 nařízení, ačkoli by tato částka přesahovala to, co bylo nezbytné k uskutečnění investice.
- 172 Z toho důvodu se Tribunál v napadeném rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení, když v jeho bodě 179 konstatoval, že Komise měla správně za to, že dotčená podpora mohla být prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 SFEU pouze tehdy, pokud by nepřekročila částku odpovídající rozdílu mezi čistými náklady investice v Mnichově a čistými náklady investice v Lipsku, jelikož tento rozdíl odpovídá výši podpory, která byla nezbytná k tomu, aby investice byla uskutečněna v podporované oblasti.
- 173 Tyto úvahy nejsou vyvráceny, jak Tribunál rovněž správně rozhodl v bodě 179 napadeného rozsudku, poznámkou pod čarou k bodu 56 sdělení z roku 2009, podle níž členskému státu „zůstává možnost udělit takovouto podporu do výše, která odpovídá maximální přípustné částce, kterou může podle platných pravidel dostat investice se způsobilými výdaji ve výši 100 milionů eur“. Tato možnost se totiž podle samotného znění dané poznámky týká pouze podpor poskytnutých na základě „stávajícího režimu regionální podpory“. Jak přitom vyplývá z bodů 147 až 153 tohoto rozsudku, v případě dotčené podpory tomu tak není.
- 174 Kromě toho se navrhovatelka z těchto důvodů nemůže dovolávat porušení zásady zákazu diskriminace z důvodu, že by její konkurenti měli právo získat podporu ve výši, která nepřesáhne individuální prahovou hodnotu oznamovací povinnosti stanovenou v čl. 6 odst. 2 nařízení č. 800/2008, aniž by byla oznámena Komisí podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Tato argumentace se totiž opět zakládá na nesprávném předpokladu, že podpora v takové výši představuje existující podporu schválenou Komisí. Mimoto spočívá na nesprávné tezi, že taková podpora by nutně splňovala všechny ostatní hmotněprávní podmínky stanovené daným nařízením, včetně podmínky týkající se motivačního účinku podpory.

- 175 Rovněž z toho plyne, že na rozdíl od toho, co tvrdí, nebyla navrhovatelka ani obětí nepříznivého zacházení z důvodu volby dotyčného členského státu oznámit dotčenou podporu Komisí podle čl. 108 odst. 3 SFEU.
- 176 Právě naopak vzhledem k tomu, že tato podpora byla v rozsahu, v němž byla považována za odpovídající požadavkům týkajícím se pobídkového účinku a přiměřenosti podpory, tak jak jsou stanoveny ve sdělení z roku 2009, Komisí ve sporném rozhodnutí schválena, představuje nyní v tomto rozsahu existující podporu, zatímco v případě neexistence takového oznámení, kdy by vnitrostátní orgán nesprávně použil nařízení č. 800/2008, by taková podpora byla kvalifikována jako nová podpora, která byla poskytnuta v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU, a tudíž jako protiprávní podpora, takže by se uplatnily důsledky připomenuté v bodech 139 a 140 tohoto rozsudku.
- 177 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako v obou částech neopodstatněný.
- 178 V důsledku toho je třeba hlavní kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 179 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení. Článek 138 odst. 1 jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, stanoví, že účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 180 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí v souvislosti s hlavním kasačním opravným prostředkem.
- 181 V souladu s čl. 184 odst. 4 uvedeného jednacího řádu ponese Sasko vlastní náklady řízení vynaložené v souvislosti s hlavním kasačním opravným prostředkem.
- 182 Pokud jde o vedlejší kasační opravný prostředek, vzhledem k tomu, že navrhovatelka i Sasko požadovaly náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené navrhovatelkou a Saskem v souvislosti s vedlejším kasačním opravným prostředkem.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Hlavní kasační opravný prostředek se zamítá a vedlejší kasační opravný prostředek se odmítá.**
- 2) Bayerische Motoren Werke AG ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí v souvislosti s hlavním kasačním opravným prostředkem.**
- 3) Freistaat Sachsen ponese vlastní náklady řízení vynaložené v souvislosti s hlavním kasačním opravným prostředkem.**
- 4) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností Bayerische Motoren Werke AG a Freistaat Sachsen v souvislosti s vedlejším kasačním opravným prostředkem.**

Podpisy.